

Almanya'daki müslümanlar

Aşağıda, Nazım ben İman adında Almanya'da Rabbe gelen bir eski müslümanın şahitliğini okuyoruz:

"Hayatımın ilk yıllarını bir arap devletinde geçirdim. Benim bütün dünyam müslüman idi: müslüman olarak yetiştirildim ve terbiye gördüm. Daha küçük yaşta Kuran kurslarına katıldım, Kuran'ın birçok surelerini ezberledim ve çok uğraştım iyi bir müslüman olayım, başka müslümanlara örnek olayım. Ailemde sunni adetlerine çok önem verilirdi, yani hayatımız büsbütün Muhammed'in hayatına örnek idi.

Daha sonra ailem Almanya'ya taşındılar. Orada da uğraştım, hayatımı müslüman kurallarına ve kanunlarına uygun olarak yaşıyayım. Ama çok çabuk fark ettim ki, bu başka bir devlette kolay olmuyor. O vakit ufak bir kasabada yaşırdık, orada cami yoktu. Etrafımdaki Almanlara bakınca onların dinsizliğine ve hiç bir şeye inanma-dıklarına çok şaştım, çünkü bizim memlekette din meselesi çok büyük bir yer alırdı. Ben de koyu bir müslüman olduğum için kısa bir zaman içinde bütün Almanlara 'kâfir¹ damgasını vurup onları "Allahın gözünde iğrenç günahkârlar" olarak görmeye başla-dım. 'Hristiyanlık' sözü işitince, aklıma en pis, en iğrenç şeyler gelirdi; Allahın kanunlarına hiç dikkat etmeyen bir yaşam tarzı aklıma gelirdi. O yıllarda müslümanlığı çyle sarıldım ki, gerekirse terorist olup atentat yapmakla dinimi yaymaya karar verdim. İslamiyetin büyümesine bu yolda katkıda bulunacaktım. Ama bu fikrimi kimseye açıklamadım, aileme bile söylemedim, çünkü onlar politik düşünceden uzaktılar. Televizyonda sık sık atentatlarda kendini havaya uçuran Filistinliler görürdüm; o senaryolar beni çok duygulandırdı, bana ilginç bir merak verdi. Ben de aynısını yapıp Allahıma bu yolda hizmet edeceğimi düşünürdüm.

1983 yılında hayatım değişmeye başladı. O vakit bugün en iyi dostum olan arkadaşım ile tanıştım. O, ailesiyle birlikte derin imanlı Hristiyan idiler. Onların hayatlarının tek amacı, Allahı hoşnut etmek idi. Bu arkadaşlık bana öğretti ki, 'Hristiyanlık' ile 'gerçek Hristiyan olmak' arasında büyük bir fark var. Sık sık bu ailenin evine gittim. Bir gün bu ailenin başka bir arkadaşı ile tanıştım. Bana nasıl Hristiyan olduğunu anlattı, ben de o yolda İsa Mesih hakkında düşünmeye başladım. Bu arkadaşıyla haftada iki üç defa karşılaşır oturdum ve saatlerce imanımız hakkında tartıştık. Bu karşılaşmalar dört buçuk sene sürdü. Bu adamı çok sevdiğim için, onu müslüman yapmaya çalıştım, ama başaramdım, Rabbe hamdolsun!

Bu dört buçuk sene içinde Rab İsa yüreğimi büsbütün değiştirdi. Ben onu kurtarıcı olarak kabul ettim ve islamiyete sırt çevirdim. Zaman geçtikçe Rabbime güvenmeye öğrendim,

gerek iyi, gerek kötü zamanlarda. Küçük büyük hata yaparak onu bütün yüreğimle sevmeye öğrendim. Eskiden sözde 'Allah' olan Kuranın tanrısını hoşnut etmeye çok uğraştım. Aynı ciddilikle şimdi Rablerin Rabbi bütün yürekten sevmeye ve ona hizmet etmeye uğraşıyorum. Bugün benim için en güzel şey, sakinlik ve sessizlik içinde Rabbimin önünde durup onun huzurunu hissetmektir. Bana en çok sevinç veren şey, Rabbin sözünü yaymak ve Kutsal Ruhun başka kişilerde nasıl çalıştığını görmektir. Onlar nasıl günahlı olduklarını fark edip İsa'nın sevgisini anladıklarını görmek istiyorum. Görmek istiyorum, nasıl İsa'nın adı serbestlik, şifa ve yeniden doğuş getiriyor. Bugün bütün yürekle anladım ki, İsa gerçekten Allahın Oğludur, benim herşeyden daha çok sevdiğim kurtarıcıdır ve haçtaki ölümüyle beni kurtardı."

DUA KONULARI:

- Dua edelim, Almanya'daki kardeşler uyansınlar. Oradaki müslümanlara İsa'nın müjdesini yaymak için kuraj bulsunlar. Türkçe, Arapça, İranca gibi diller öğrensinler.
- Bozulmuş kiliseler artık daha fazla müslümanlara destek vermesinler (çünkü müslümanlara 'kardeş', evangelistlere gene, 'düşman' diyorlar)
- Dua edelim özellikle Türklerin arasında müjdeyi yayan kardeşlerimiz için: Viysbaden kasabasında Yürg Hoyzer kardeşimiz, Köln kasabasında Memduh ve Recep kardeşlerimiz
- Manhaym, Hamburg, Berlin ve Düsburg kasabalarındaki türk toplulukları için